

Посета Музеју Војводине

Урош Пређић - Портрет Лазе Костића

Салонски намештај Лазе Костића

Писма Николе Тесле Лазе Костићу из Америке - 1895.

Плукати позоришних представа Шекспирових дела, у преводу Лазе Костића

Лазар Костић - Лаза (Ковиљ, 1841— Беч, 1910) је био српски књижевник, песник, новинар, драмски писац и естетичар.

Основну школу је учио у месту рођења, гимназију у Новом Саду, Панчеву и Будиму, а права и докторат права на Пештанском универзитету. Службовање је почео као гимназијски наставник у Новом Саду. Затим постаје адвокат, велики бележник и председник суда. Све је то трајало око осам година, а потом се, све до смрти, искључиво бави књижевношћу, новинарством, политиком и јавним националним пословима.

Од 1892 до 1900. године превео је преко 800 страна и објавио „Пандекте“ у Загребу, у жељи да правну терминологију приближи народном књижевном језику. Преводио је Шекспира, а у Малој библиотеци мостарског Пријегледа објавио је „Хамлета“ (1903) и „Ричарда III“ (1904), те у Новом Саду, у издање МС, „Ромеа и Јулију“ (1907).

У четвртак 4. фебруара 2016. године у 12 сати, отворена је изложба „Заоставштина др Лазе Костића из Завичајне збирке ликовног одељења Градског музеја Сомбор“ ауторке Зоре Шипош, историчарке уметности.

Новосадска публика има прилику да види део заоставштине Лазе Костића који се иначе чува у Градском музеју у Сомбору, као и његове личне предмете из збирке Музеја Војводине. Такође, изложбу прати и кратак филм „Лаза Костић у Сомбору“ за чији се сценарио и режију потписује Филип Марковиновић. Филм у форми документарца на забаван начин доноси причу о томе на који начин је Лаза Костић постао Сомборац, дотичући се многих занимљивости и битних момената из његовог бурног живота.

Осим дивних музејских експоната као што су салонски намештај, радни сто, прибор за писање, мастионица и многих других, на зиду се налазе и копије рукописа разних писама, а и мени, посебно драге, једне од најлепших песама српске књижевности, Костићеве Santa Marie della Salute.

Сви ови вредни експонати откупљени су са намером да се не заборави свестраност и значај великог песника, естетичара, критичара и човека, Лазе Костића.

Мојим другарима из одељења било је велико задовољство чути нешто ново о Лазе Костићу, чије име наша гимназија с поносом носи.

Наши ученици током посете музеју

Анабела Јолић, I-4

„Просефест“ 2016.

Од 12 до 15. априла, у организацији Културног центра Новог Сада одржан је Међународни фестивал прозе „Просефест“, десети по реду. Као и ранијих година, и ове године је учествовала и Гимназија „Лаза Костић“.

Угостили смо два занимљива писца: Лидију Димковску из Македоније и Владимира Кецмановића из Србије.

Наши ученици на Просефесту

Проф. Висна Зечевић и списатељица Лидија Димковска са ученицама Милицом Кукрић и Милицом Ђурић

Разговор са Лидијом Димковском о њеном стваралаштву, роману „Резервни живот“, о њеним погледима на живот и људе, у Културном центру, а касније и у свечаној сали наше школе, водиле су ученице Милица Кукрић и Милица Ђурић. Роман „Резервни живот“ говори о животу сијамских близнакиња Сребре и Злате у Скопљу седамдесетих и осамдесетих година прошлог века, о њиховој жељи за одвојеним животом и животу једне од њих након операције раздвајања, у време распада бивше Југославије. Две Милице су биле надахнуте Лидијиним романом и њеном непосредном личношћу, тако да је разговор протекао у топлом, пријатељском тону, а списатељица је остала изненађена храбрим наступом и зрелим запажањима гимназијалки.

Наши ученици Ана Ђорђевић, Бранислав Алексић и Никола Ђукановић у дружењу са писцем Гилјермом Мартинесом из Аргентине и Владимиром Кецмановићем из Београда.

Владимир Кецмановић, писац из Београда, родом из Сарајева, представио нам је своја два романа „Топ је био врео“ и „Осама“. Његови домаћини и саговорници су били наши ученици Ана Ђорђевић, Бранислав Алексић и Никола Ђукановић. Они су били усхићени јер имају могућност да упознају писца и питају га нека од многобројних питања која су им се наметала док су читали ова два необична романа. Разговор и читање је прошло уз много смећа у публици, а наши ђаци су својим питањима на моменте збунили и духовитог и речитог Кецмановића. Романи „Топ је био врео“ и „Осама“, који се баве Босном и Херцеговином, први роман у време последњег рата, а други након њега, наишли су на одличан пријем код наших ђака који су, након разговора, стрпљиво чекали да им писац потпише књиге и да се фотографишу са њим.

проф. Светлана Петровић

Љубавна прича за "Каламбур"

Разредна:

„Италија је домовина романтике. Још када се говори о Верони и Венецији... Моје девојке почињу да уздишу, а момци да преврћу очима. Онда им ја кажем да је љубав увек ту, око нас, да нису битни градови, путеви ни мора, она живи са нама. Целе године нижу нам се болне љубавне теме: о Татјани и Оњегину, о Ани и Вронском, о Лази и Ленки... Једва смо дочекали да угледамо чувену Santa Maria della Salute надајући се да ћемо осетити дах некадашње неостварене и немогуће љубави. Опијени лепотом обилазили смо Венецију, а сутрадан Верону и Падову. По повратку у хотел су ме девојке пресреле усхићене чињеницом да су нашле писмо на француском, натопљено морском водом. Професорка француског им је превела. Прича о немогућој љубави нешто старијег мушкарца и млађе жене... ”

Марија, Ана и Дуња:

„После повратка из Вероне и Падове, одлучиле смо да не одемо на вечеру већ на оближњу плажу у Лидо ди Јесолу и да се сликамо... Сликајући се и позирајући, желеле смо да одемо до краја марине, пошто су таласи били изузетно јаки зауставиле смо се на пола пута... Сасвим случајно спустиле смо погледе и виделе натопљени папир... Марија је подигла папир и почела да отвара склопљене странице. Дуња и Ана су рекле да га остави и да је прљаво, међутим, радозналост је победила... Понеле смо тај папир у собу. Дуња је почела да лагано одваја део по део, а Ана и Марија да стављају делове на пешкире да би се осушило... Једва смо чекале да сазнамо о чему се ради у писму и како су јунаци писма завршили... Писмо је било на француском. Сутрадан смо предале то писмо професорки француског језика. Још у аутобусу је почела да нам преводи и одмах нам заголицала машту, рекавши да је прелепо... да говори о немогућој љубави... ”

Писмо:

„...Очигледно те добро познајем... Знао сам да ћеш ми писати, па пишем и ја теби. Твоје писмо ме је заиста узнемирило, било је пуно емоција. Расплакано ме је, насмејало, растужило, посрамило, пријало ми је... али ме је натерало на размишљање... ”

...И сама си ми рекла да је понекад наша веза за тебе била право мучење и то ме је растужило. Жао ми је због свих патњи које сам ти нанео... Анаис... ”

...Ово писмо није опроштајно...ако се сретнемо на железничкој станици, можда и поразговарамо...ако ти то будеш желела... ”

...Не мењај се! Остани најлепша особа коју сам икада упознао... ” Валтер

Марија: „Проналазак писма је готово на граници јаве и сна. . . Шта је све то писмо издржало и зашто смо га баш нас три нашле, остаје недоречено и недосањано... ”

Разредна: „Дубоко верујем да се све дешава са неким разлогом. Свако и све има своју мисију на овом свету, па тако и ово писмо... Кренули смо са неописивом жељом да видимо цркву која је подстакла низање најлепших стихова српске књижевности, а Италија нам је показала да је та љубав и даље жива. Дише. Узноси. Пева своју песму... ”

*„Тад вила моја преда ме грану,
Лепше је овај не виде вид;
Из црног мрака дивна ми свану,
Ко песма славља у зорин свит;
Сваку ми махом залечи рану,
Ал' тежај рани настаде брид:
Шта ћу од миља, од муке љуте,
Santa Maria della Salute? ”*

Л. Костић

*Причу испричале: Марија Дадић, II-4, Ана Борђевић, II-4
проф. француског језика Наташа Тодоровић,
проф. српског језика и књижевности, разредна Лидија Огњановић*

Срцем се најбоље види. . .

Осећање, једино које преузима контролу над разумом, мислима, чулима. Осећање тако снажно и опијајуће, обузима у целости, креће се дуж читавог крвотока ослобађајући наше највеће страхове и најдубље скривене емоције.

Тако ради љубав. Некоме порок, а већини упецло сунце у подне од кога се сви скривају. Људи кажу да љубав замаже очи, да у заљубљености нема здравог размишљања, међутим да ли је то тако? Можда је љубав и једино што нас натера да видимо добро у свима, зар није то оно здраво за нас? Зар није то оно што би помирило свет, што би нас прочистило од мржње, ратова, дискриминације? Замислите свет у коме једни другима извлачимо најбоље из срца. Људи су окренули наопачке смисао живота и љубави, дефинишући љубав као стање ван реалности. Међутим, она би требало да је једино најнормалније стање у нашој реалности. Да све посматрамо срцем, површност и прохлепу бисмо заборавили, уосталом, то и јесте оно што доноси немир и неспокој људима и свету. Када гледамо ван оквира такозване реалности, видимо тугу и очајна лица, видимо немоћ над сопственим и слабост на моћ и новац. Видимо свет без наде, видимо ослепљене који гледају само колико им очи досежу, видимо слепе који знају боље. Замислите да се сви зауставимо, да сви отворимо срце, да сви угледамо проблем који се налази толико дуго тик пред нама, да сви пођемо од себе и најзад направимо неку промену. Размишљала сам и не одустајем од људи. Изгубили су поверење, веру у себе и у своју доброту. Изненадите некога верујући му, он ће онда сигурно изненадити вас. Гледајте срцем, покушајте, јер ипак, срцем се најбоље види.

Ирина Глувић, III-2

Музика у Станковићевим делима

Поред многобројних и опширних описа Боре Станковића, у његовој књижевности велику улогу играју музика, песма и ритам. Музика је била покретач сваке радње и изазивала је низ сплетки. У Станковићевој књижевности, поред главних ликова и мотива (обично промашене љубави и патријархалног живота), музика је играла главну улогу. Сваки емоционални набој, како у драми „Коштана“ тако и у приповеци „У ноћи“ изазиван је песмом. Песма младе, заносне Циганке Коштане цепала је и најтврђа мушка срца. На сам њен глас падали су на колена и стари и млади. Јунаци су били спремни да све оставе и пођу за лепотом женског гласа и песмом која их обузима. Борисав Станковић је водио рачуна о тачном моменту и одабиру песме. Свака песма одговарала је датом тренутку и успостављањем тог склада Бора је достигао сам врхунац драме. У приповеци „У ноћи“ музиком се испољавају сва осећања, која се обичним речима, без ритма, не би могла исказати. Стојан и Цвета кроз песму испољавају тугу и бол који их притиска изнутра. Мелодија песме, те само њихове песме, враћа им сећања на дане када су били млади. Враћа их у времена када су могли још нечему да се надају, да се надају бољем и срећнијем животу. Можда чак и заједничком? Боја и тон гласа којим се певају песме, у Бориним делима, осликавају најдубља осећања и расположења јунака. Станковићев склад музике и књижевности опазили су и критичари. У критикама датих књижевних дела музика је представљена као главни лик, а песма као основно средство комуникације. Станковић музику види као олакшан вид комуникације, као средство којим јунаци изражавају своја најдубља осећања. Музика је представљена као мач и штит којом се људска душа брани од стварности.

Анђела Бранковић, III-1

ГРАФИТИ

Као незаобилазни детаљ урбане културе и као револуционарни украс градских улица, графити су постали свакодневни начин изражавања младих и необичних уметника.

Крајем 20. и почетком 21. века, улична уметност је захватила широк спектар младих свуда на свету, брзо еволуирајући и покушавајући да дочара њихову причу шаљући поруку свету. Причу њиховог града, њихове социјалне свести, најчешће указивајући на друштво и друштвене слојеве у којима живе. Први графити могли су се наћи по зидовима зграда у Њујорку и вагонима возова. Ово су била дела такозваних локалних банди, које су на тај начин обележавале своју територију града. Овај културни покрет је био заиста револуционаран, јер је приказивао до тада невиђен и необичан облик уметности, најчешће алудирајући на социјално и политичко окружење младих. За кратак временски период, градска уметност је добила признање и почаст у очима старијих људи. Иако се овај начин изражавања сматра вандализмом, за неке и даље је илегалан, без дозволе власника или града, у већини држава и градова, ипак постоје места где је „шарање“ по зидовима дозвољено, и праве изложбе и манифестације цртања графита. Није реткост видети графите по тунелима, гаражама, метроима и мостовима. Једна од најпознатијих држава на свету по графитима јесте Бразил. Сао Паоло је некада био град претрпан билбордима и циновским рекламама. Када је законски донесена одлука, да се рекламирање те врсте забрани, град је помало постао једнобојан. У граду се родила нова култура, која је просто процветала и дала нову душу граду. Тада се пробудила права улична уметност, која је обојила читав град, а у сржи свега је Вила Мадалена, крај Сао Паола, који је најразноврснији по питању графита.

Визуелни ефекти које сами графити стварају понекад остављају без даха. Управо због тога што је сваки цртеж уникатан, није га могуће видети било где другде, осим на том једном месту, а порука коју шаље, је такође јединствена. Да ли је та порука религијске природе, економске, социјалне, политичке, спортске, није битно, јер све имају исто за циљ: буђење свести код људи и алудирање на неког или нешто, на неки виши циљ.

Већина уметника који се баве цртањем графита остаје анонимна, никада се не потписују на своје радове. Разлози су различити. Иако је генерално сматрано у свету ове поп културе заједничко изражавање друштва, а не толико појединца, с тога је понекад и лично потписивање непотребно, јер се сматра саморекламирањем. Један од познатијих уметника се ипак издваја под именом Банкси, чији идентитет остаје неоткривен. Овај уметник је познат по свом анти-ратном ставу. Његови радови се могу видети свуда по Енглеској, али и по Палестини и Израелу.

Графите и њихове уметнике прати чудновата репутација бунтовништва. Зна се да они желе радикалне промене на боље, често иду против лоших политичких ставова своје земље и власти, указивајући на проблеме друштва. Студентски протести у Паризу 1968. су били врло јасни и гласни у виду натписа. Северна Ирска је такође показала своју вољу цртајући мноштво застава деведесетих година, али многе мирне протесте можемо видети по загађеним градовима претрпаних градским смећем, где се просто алудира на свест грађана да не бацају смеће по улици.

Исидора Радошевић, IV-6

РЕД БУЛ ДАЈЕ ТИ КРИЛА АЛИ...

Ред Бул даје ти крила? Када помислимо на енергетска пића, 90% људи помисли на „Ред Бул даје ти крила“, одлично осмишљена реклама, која је обишла готово цео свет. Понекад, због тако добре рекламе слогана, производ у овом случају Ред Бул, постане врло популаран тако да многи, а пре свега млади људи, желе да га пробају, ма колико он био штетан за наше здравље.

Компанија Таиско из Јапана је 1962. године направила први енергетски напиток под називом Липовитан Д, са циљем да помогне радницима да раде и током ноћи. Компанија Ред Бул је основана у Аустрији 1984. године када је бизнисмен Диретрих у томе видео велики потенцијал. Главни састојци Ред Була су штетни по наше здравље: кофеин, таурин, шећер. Кофеин повећава депресију, дехидратацију, повећава ниво крвног притиска, проузрокује убрзан пулс тј. рад срца. Информација: тинејџерка је након само једног енергетског напитка умрла јер њено срце то није могло да издржи?! У Америци годишње 13 људи умре од енергетских пића.

Енергетски напици нам помажу да неко време, оквирно 3-4 сата будемо активни и да не спавамо. Млади често, када до касних сати уче, пију енергетска пића, а нису ни свесни колико енергетска пића нису здрава за човека. Једна лименка овог напитка вам неће много нашкодити, али 2-3 већ могу да изазову аритмију, несаницу, мучнину, нервозу, бол у желуцу. Свакодневно конзумирање енергетских пића није препоручљиво. Кључно питање је да ли нам Ред Бул стварно даје

крила или их пак везује? Искрено на неки начин енергетска пића нам дају крила, али за нешто што вероватно нико од нас не жели. Мешање алкохола са енергетским пићима је врло опасно, Ред Бул и вотка су дефинитивна VIP улазница, али за онај свет. Уместо енергетског пића пробајте да направите кратку паузу, одете под хладан туш, назовете себи драгу особу, изађете на свеж ваздух или једноставно попијете чашу воде. На свету ипак само птице могу да лете. А један пољубац довољан је да пробуди лептириће у стомаку... и то је сасвим довољно, зар не?

Душка Кежић, 1-5

МАСОВНА КУЛТУРА

Масовна култура је настала са развојем индустријског друштва. То је култура која се производи и продаје на тржишту, као роба широким друштвеним слојевима и већини становништва.

Услови настанка ове културе јесу урбанизација, развој општег образовања и постојање масовних медија (штампа, радио, филм, уређаји за репродукцију звука и слике, у новије време интернет). Процес урбанизације довео је до великог прилива сеоског становништва у градове. У индустријским условима више нису на делу природни ритмови, а култура престаје да буде превасходно начин светковања или ритуалних и симболичких радњи. Уместо тога, култура постаје простор заборављања, више разбирига но светковина, одмор после рада, она се сада може купити. Настаје индустрија забаве: велики филмски студији, дискографска индустрија, тривијална литература, фестивали и сл. Производе се телевизијске серије, популарни филмови, популарна музика. Док народну културу ствара обичан човек и њен уживалац, у индустријском друштву производња је специјализована и централизована, а обичан човек само је њен потрошач, тј. купац. Садржај масовне културе је поједностављен како би свако могао да га разуме.

Недостак је то што у поређењу са аутентичном културом није довољно оригинална нити креативна. Садржај масовне културе је поједностављен како би свако могао да га разуме. С друге стране, у њеном окриљу настају и врхунска уметничка дела (филм, џез и рок музика, ликовне и визуелне уметности итд). Поред тога, она носи и изван демократски карактер: посредовањем масовних медија човек може да стекне знање или да прими информације које су људима у ранијим епохама биле недоступне.

Појава масовне културе изазвала је велику бојазан да ће висока култура и праве културне вредности доживети пропаст под њеним притиском. Већ средином 20. века јављају се први критичари масовне културе, који су јој и дали тај назив: Бернард Розенберг, Двајт Мекдоналд, Теодор Адорно. Они упозоравају да комерцијализација, руковођена профитом као основним покретачким мотивом, разара саму суштину културе истичу да се садржаји масовне културе намећу пасивним потрошачима-примаоцима, који престају да буду индивидуе са сопственим мишљењем и укусом и постају припадници безобличне, једнообразне масе. Овим се отвара простор за различите облике манипулације и индоктринације, те се настанак тоталитарних политичких система приписује и деловању масовне културе.

Масовна култура тежи, најмањем „заједничком садржаоцу“ који ће моћи да разумеју сви, укључујући и оне најнеобразованије, оне са најслабије развијеним укусом, као и оне који најмање маре за високе домете уметничког стваралаштва.

Симона Лекић, IV-4

ЗАНИМЉИВА МАТЕМАТИКА

Када се каже реч "математика" које су ваше прве асоцијације? Тешка, досадна, не разумем је, не волим је? Хм, има нормално и оних који ће рећи: најдражи предмет, уз мату се одмарам, кад не могу више да учим онда вежбавам задатке... Е, мислим да је таквих мање.

Надам се да ће наредни текст повећати број других, а да ће се бар сви заједно сложити у једном да је занимљива.

Од првог основне учимо $2 \times 3 = 6$.

Знак „ \times “ је неизоставан, Да ли цео свет само тако множи?

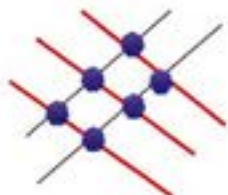
Графичка метода множења

Јапанска деца у основним школама уче множење помоћу линија, на начин који је код нас непознат. Број се разлаже на јединице, десетице, стотине, итд. које се приказују груписаним линијама у једном правцу, а број којим се множи приказује се на исти начин, али су линије постављене у другом правцу и управно на претходне линије. Сабирање тачки у пресеку омогућује да се дође до тачног резултата.

Ух, како ово само изгледа досадно и

компликовано, али после првог примера ће вам се свидети, па да кренем да цртам наш први пример:

$$2 \times 3 = 6.$$

2 линије сам пресекала са 3 линије. Сада само обележим тачке пресека-јасно је да их има 6.

Пробаћемо један мало компликованији пример:

$$12 \times 32 = ?$$

Учите редослед цртања линија које представљају десетице и јединице.

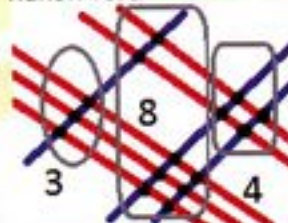

Прво цртамо број 12...

затим број 32...

након тога

пребројимо тачке пресека, у три групе, како је на цртежу приказано...

$$\text{Дакле, } 12 \times 32 = 384.$$

Множење бројем 11

Мислим да нема лакшег од множити једноцифрене бројеве са 11. "

Када је у питању двоцифрени број, ствар је ипак тежа. Но овде постоји „трик“.

На пример: $45 \times 11 = ?$

I корак – саберемо цифре $4+5=9$

II корак – размакнемо цифре броја који множимо са једанаест – дакле 4 и 5 и у средину (између њих) упишемо број 9.

$$\text{Дакле: } 45 \times 11 = 4(9)5!$$

Сад би већ сигурно напамет знали $34 \times 11 = 3(3+4)4 = 374$

Уколико је број који множимо са 11 такав да му је збир цифара већи од 9, нормално уписујемо број који означава јединице, а претходној цифри додајемо 1.

На пример: $58 \times 11 = ?$

$$58 \Rightarrow 5(5+8)8 \Rightarrow 5(13)8 \Rightarrow 6(3)8 \Rightarrow 683!$$

Множење бројева који су мало већи или мањи од округлих бројева

...попут 100, 1000, 10000

Како га примењујемо?

$$\text{Пример: } 105 \times 106 = ?$$

Саберемо било који од два броја која множимо са вишком другог броја. Било да сабирамо $105 + 6$ или $106 + 5$ добијамо исти резултат, а то је број 111.

Сада помножимо вишкове међусобно ($5 \times 6 = 30$) и резултат дописати броју 111.

$$\text{Дакле } 105 \times 106 = 11130.$$

Множење бројева који се налазе близу округлог броја: 100, 1000, 10000...али су мало мањи. . .

Како га примењујемо?

$$\text{Пример: } 97 \times 96 = ?$$

Одузмемо од било којег од два броја која множимо мањак другог броја (до првог округлог броја, а то је 100).

Било да од 97 одузмемо 4 или од 96 одузмемо 3 добијамо исти резултат, а то је број 93.

Сада помножимо мањкове међусобно ($3 \times 4 = 12$) и резултат допишемо броју 93.

$$\begin{array}{r} 97 \times 96 = 9312 \\ \begin{array}{ccc} 100-97 & 100-96 & 100-7 \\ \downarrow & \downarrow & \downarrow \\ 3 & + & 4 \rightarrow 7 \\ \downarrow & & \downarrow \\ \text{X} & & \end{array} \end{array}$$

Занимљиво зар не?

Лушка Вучуревић, II-5

ЗАШТО УЧИМО?

„Зашто ми ово учимо?“

„Где ћу ја ово користити у животу?“

Ово су питања на које један наставник врло често мора дати одговор. Нарочито наставник математике.

Годинама покушавам да пронађем начин који ће моје ђаке мотивисати да развију свест о важности образовања, да схвате значај развоја логичког мишљења и значај учења као мисаоног процеса који је саставни део развоја младог човека. Ипак, чинило ми се, да не успевам сваки пут и код сваког ученика пробудити знатижељу и истраживачки дух, што јесте један од циљева математике. А онда сам на поклон добила књигу „Човек који је бројао“ аутора Малба Тахана и одлучила да уводни део читам мојим гимназијалцима. Књига прати животну причу једног персијског овчара који захваљујући умећу бројања лако решава једноставне и сложене загонетке које му намеће сам живот. Тако стиче поштовање и углед у друштву и у потпуности мења своју судбину. Прича почиње овако. . .

„Име ми је Беремиз Самир. Рођен сам у варошици Кои, у Персији, у сенци огромне пирамиде планине Арарат. Још као сасвим млад почео сам да радим као овчар у служби једног богатог господара из Камата.

Свакога дана, у сам цик зоре, изводио сам велико стадо оваца на испашу, а у тор сам морао да их вратим пре смираја сунца. Из страха да не изгубим неку од њих, макар само и какво јагњешце, те да због тога будем строго кажњен, бројао сам их више пута на дан.

Толико сам се извештио у бројању да сам понекад могао цело стадо да пребројим само једним погледом. Потом сам, вежбе ради, почео да бројим птице у јатима на небу. Није прошло ни неколико месеци, а пошло ми је за оком - захваљујући упорном вежбању у бројању мрва и других буба - да пребројим пчеле у једном роју, што нипошто није било лако.

Мој дични господар поседовао је, у неколико удаљених оаза, велике засаде урми. Дознавши за моју рачунарску вештину, наложио ми је да надзирем продају ових воћки, које сам бројао у гроздовима, једну по једну. Скоро десет година провео сам радећи тамо, под палмама урми. Задовољан добити коју сам му обезбедио наградио ме је четворомесечним одмором, те тако ево ме сада на путу за Багдад да посетим неке рођаке и да видим прелепе џамије и величанствене палате славног града. Како успут не бих дангубио, вежбао сам бројећи дрвеће у овом крају, цветове који га даривају мирисом и птице што међу облацима плове. . . “

Сваки пут након читања овог дела књиге питам своје ђаке за коментар и сваки пут поента ове математичке бајке остави утисак на читаво одељење. Зато, препоручујем да, читајући о авантурама главног јунака дознате на који начин му је умеће бројања променило живот и размислите какав је смисао вежбања и учења. Размислите : да ли је учење препрека или широк, отворен пут ка будућности? Да ли је вежбање задатака невоља или начин да развијате своје логичко мишљење? Да ли решавањем „потпуно небитне једначине“ заправо учите како се решавају проблеми уопште? На крају, добро размислите да ли је ваш циљ само оцена или нешто сасвим друго. . .

Веровање у бајке никоме није чинило зло. Бајке нас уче да будемо добри људи и да увек, на крају, добро некако успе надвладати зло. Зато ћу вам још једном рећи да кренете на путовање са „Човеком који је бројао“. Можда ћете, на самом крају, математику посматрати неким сасвим другим очима. И можда ћете, врло једноставно, сами пронаћи одговор на питање које тако често постављате: „Зашто учимо?“

проф. Тања Кочиш

Срцем се најбоље види

Срце може да види оно што очи не могу, видети нешто срцем значи видети из дубине, оним чистим и неисквареним очима. То значи видети нешто какво јесте, а не онако како други покушавају да га представе. Срце гледа без спољних утицаја, без страхова и предрасуда. Тај дубински осећај открива цео нови свет, нову перспективу сагледавања свакодневних ситуација на које људи не обраћају пажњу. Такав начин посматрања мења људски живот из корена и открива свет који је неискварен, свет у коме су сви једнаки, без ограничења друштва у коме се налазе.

Људи који кроз живот прођу гледајући свет само онако како га други представљају ништа нису доживели, јер сви видимо исто, али се разликујемо по начину на који доживљавамо то што видимо. По том питању, требало би се угледати на децу, јер деца су та која имају своје оригиналне погледе на свет, њима још увек није наметнут начин размишљања који убија ту оригиналност и претвара их у део безличне масе која размишља на исти наметнут начин. Нажалост, све је мање људи који имају своје мишљење и свој став. Сви се предају мржњи, предрасудама, лажима и страховима посматрајући свет кроз туђе очи. Гледати срцем значи остати другачији. Остати човек.

Алекса Реновић, III-2

Его

Једном...

Уништиће ме мој alter ego
Оно моје страшно ја
Што увек каже није него
И за време кише сунце сја.

У вртлогу мојих врења
У сукобима самог себе
Схватих да ипак нема помирења
Јер сам душа ђавла, а изглед бебе.

И живим тако...
Идући стално у круг
Борим се сам са собом
Желећи себи постати иоле неки друг
Да ме ово друго ја не учини робом.

Теодора Чакула, II-5

Библиотека

Библиотека то је једно
огромно имање,
у њој читаш мудре речи
и велико стичеш знање.

То је кућа лепих речи,
пуна књига да подучи.
Шта је живот - да разумеш,
да се шалиш, знаш и умеш.

Библиотека то је зборник
вечнога живота,
у њој живе многи великани,
њихова дела и стихови
многи, знани.

Она вам је добар чувар,
прошлости и лепе речи.
Депресију сваку
са лакоћом лечи.

То је велелепна
огромна палата,
она чува знања
вреднија од злата.

Она вам је стара,
позлаћена цеста,
лепе речи имају
у њој важна места.

Андријана Долаш, I-6

Операција Гутенберг

Наставни план предмета Рачунарство и информатика нуди многе интересантне наставне теме, у оквиру којих се, уз мало маште и инвентивности, могу практично обрадити разни занимљиви садржаји. Тако су ученици другог разреда, у оквиру наставне теме „Обрада слика на рачунару“, имали прилику да израде дигитална ликовна решења корица књиге, те да и својеручно израде сопствене примерке књига и тако употпуне и прошире нашу школску библиотеку.

Ефекат је вишеструк – ученици кроз практичан рад повезују знања и вештине, научене у току предавања, са стварном израдом готовог производа – књиге, а тиме остављају и свој лични печат, својеврсну успомену, у виду оригиналних примерака школске лектире, коју ће користити и читати њихови „наследници“ – неки нови ђаци у годинама које долазе. То је истовремено и покушај јачања љубави према књизи, као вековној образовној и просветитељској алатки, која у данашње време губи битку у конкуренцији са електронским медијима, интернетом и осталим изворима „инстант“ информација.

Поступак је једноставан – књига се састоји од корица и самог текста – књижног блока. Књижни блок настаје увезивањем тзв. „буклета“ (енг. booklet) – пресавијених табака одштампаног текста. Наравно, текст је пре тога припремљен, тако да странице иду оним редоследом који се очекује у коначном поретку пресавијених и увезаних листова папира. Корице, начињене од пресвученог картона, и књижни блок повезани су помоћу предњег и задњег „предлиста“ – то је штампани и често украшени лист папира који видимо када отворимо корице сваке књиге. Дигитално ликовно решење предлиста је био главни „рачунарски“ задатак ученика, док се само увезивање и корицење књига своди на пажљиво руковање иглом, концем, лепком и маказама, вештине које су наши школарци помало запоставили на рачун баратања мобилним телефонима и рачунарским тастатурама.

Резултат свега – двадесетак нових примерака класичних дела наше књижевности: „Мост на Жепи“, „Коштана“, „Зона Замфорова“, „Горски вијенац“ и „Приповетке“ Лазе Лазаревића употпунили су нашу школску библиотеку, а још значајнији су били веома позитивни коментари ученика-учесника ове својеврсне књиговезачке „операције“, од којих су неки и задржали своје примерке књига.

То нас учвршћује у уверењу да овакав вид практичне наставе треба што више развијати и укључивати у оквиру за то погодних наставних тема, па тако наредне године можемо очекивати повећање тиража и проширење „асортимана“ наше књиговезачке радионице.

проф. Игор Перковић

Припрема за штампу на рачунару

Увезивање књижних табака

Израда и лепљење корица књиге

Украшавање корица

Примерци готових књига

Наша библиотекарка Светлана Петровић у разговору са ђацима

Књига је готова!

I-1, одељенски старешина Наташа Крчмар

I-2, одељенски старешина Ивана Уторник

I-3, одељенски старешина Татјана Церковић

I-4, одељенски старешина Зорица Кокаи

I-5, одељенски старешина Маја Бегојевић

I-6, одељенски старешина Јелена Тодоровић

II-1, одељенски старешина Весна Зечевић

II-2, одељенски старешина Јасмина Шваљански

II-3, од старешина Свјетлана Томић Пилић

II-4, одељенски старешина Лидија Огњановић

11-5, одељенски старејица Зорица Дубовина

11-6, одељенски старејица Јасмина Вуковбаќ

11-1, одељенски старејица Наташа Томасевиќ

11-2, одељенски старејица Елена Верзотиќ

11-3, одељенски старејица Милана Богиќ

11-4, од. старејица Драгојуб Мајсторовиќ

11-5, одељенски старејица Миленко Јовиќ

11-6, одељенски старејица Маријана Новичиќ

Генерација 2016.

сва та дивота?
 о толико све?
 танталска рода,
 и сазрела пре?

IV-2

Гимназија Мазар Шошковић

Fatma Turbul

Veselina Cefinovic

Stefan Ruzic

Tihomir Peruzovic

Miroslava Marjanovic

Tijana Zivkovic

Konstantin Dacic

Miroslava Marjanovic

Tatjana Ruzic

Ljubomir Njivic

Sofija Ruzic

Sofija Ruzic

Luka Zec

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Гимназија Мазар Шошковић

IV-3

Marina Simic

Maja Karanovic

Maja Ruzic

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Stefan Ruzic

Luka Ruzic

Aneta Jankovic

Sasa Ruzic

Jasmina Marjanovic

Marina Ruzic

Miroslava Marjanovic

Damir Marjanovic

Zvezda Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Boris Turbul

Tijana Vlesovic

Aneta Ruzic

Dusan Ruzic

Aneta Ruzic

Aneta Ruzic

Marina Ruzic

Jasmina Turbul

Aneta Ruzic

Miroslava Marjanovic

Aneta Ruzic

Aneta Ruzic

Jasmina Turbul

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Miroslava Marjanovic

Aneta Ruzic

Jasmina Turbul

Aneta Ruzic

Две се у мени побиле силе,
 мозак и срце, памет и сласт,
 дуго су бојак страховит биле,
 ко бесни олуј и стари хрост...

НИКОЛА ТЕСЛА

Никола Тесла је рођен 10. јула 1856. године у Смиљану крај Госпића. Његови родитељи Георгина и Милутин, који је био православни свештеник, имали су и сина Данета, ћерке Ангелину и Милку, старије од Николе и Марицу, најмлађе дете у породици. Никола се, након завршетка матуре, вратио у Госпић и већ први дан разболео од колере, од које је боловао девет месеци. Оно што га је највише држало у животу било је очево обећање да ће га подржати да, уместо Богословије, упише студије технике.

Тесла је истраживао наизменичну струју високих фреквенција, бавио се првим преносом радио таласа, бежичним преносом електричне струје, доказао да је Земља проводник и производио вештачке муње дуге више десетина метара...

Име Николе Тесле се, не само у Србији, већ и у целом свету, изговара са великим поштовањем. Данас се доводи у питање Николино порекло због жеље других народа за таквом личношћу, али његовом реченицом: „Ако будем имао среће да остварим бар неке од својих идеја, то ће бити добротворство за цело човечанство и ако се те моје наде испуне, најслађа мисао биће ми та да је то дело једног Србина“, ми знамо да је он припадао српском роду. Поред свих тих истраживања, Никола је говорио и многе језике: српски, енглески, немачки, италијански, француски, чешки, мађарски, латински и словеначки. Спавао је мало, свега четири часа дневно, а све слободно време проводио у учењу.

Последње године живота провео је хранећи голубове и живећи у сиромаштву. Тесла умире 8. јануара 1943. године у 87. години живота. Иако се његови посмртни остаци налазе у истоименом Музеју „Никола Тесла“ у Београду, он живи и даље захваљујући својим достигнућима. То је човек без чијих изума не бисмо имали услове и живот какав имамо данас. Наша је дужност да не дозволимо да његово име буде заборављено, већ да заувек живи у нама. Ова година је година када слаavimo 160 година од рођења једног од највећих научника и с поносом пратимо широм градова Србије **ВРЕМЕПЛОВ НИКОЛЕ ТЕСЛЕ**.

Милица Вукотић, 1-5

Родна кућа Николе Тесле, Бео/Госпић, Република Хрватска

Теслића лабораторија у Колорадо Спрингсу, са Вондерклиф кулом

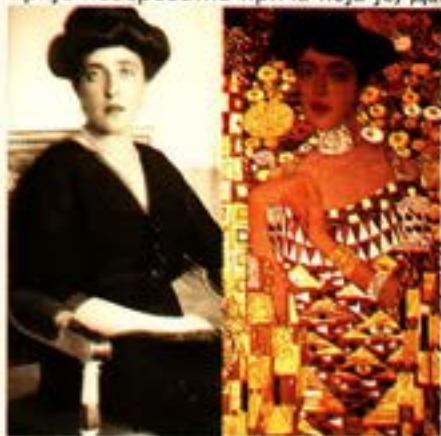

Унутрашњост Теслине лабораторије

Густав Климт

Чаробни Беч на размеђу столећа, у време "belle époque", родни је град Густава Климта. Беч је био лабораторија апокалипсе и град касног процвата у последњем стваралачком замаху пре свог клонућа. Управо из ове „лабораторије“ израсла је Климтова уметност. Његове уметничке визије испуњене су животом и свести о смрти – традиционално и модерно међусобно се испреплићу, повезујући прошли и садашњи свет. Човек остаје задивљен, посматрајући истанчаност његових цртежа, богатство детаља које допуњавају његова дела, покушавајући разоткрити тајне његовог сликарства. Изнад свега, посматрачу пажњу привуче Климтова средишња тема - лепота жене.

Лепота једне жене инспирисала је аустријског сликара, оснивача бечке сецесије да створи ремек дело, портрет Адел Блох-Бауер који датира из 1907. године. Реализам и апстракција подвргавају се синтези на овом портрету. Егзотични симболи попут египатског ока, или уметнику драге микенске спирале нису приметни на први поглед. Али, овај портрет није само уметничко дело које краси зид „Нове галерије“ у Њујорку, већ се иза тог тајанственог лица крије невероватна прича која је, данас, послужила као тема драме (филма) „Жена у златном“.

Портрет Адел Блох Бауер

драме бави се много већим питањима од самог порекла уметничког дела-потреба жртава Холокауста да правда буде задовољена, чак и деценијама након ратних злочина.

Нова драма Сајмона Кертиса која се дешава у судници и бави се језивом историјом Холокауста кроз истиниту причу о Марији Алтман, америчкој избеглици јеврејског порекла, из Беча. Пре само 15 година, она је тужила аустријску владу како би повратила породичну слику коју су нацисти запленили током II светског рата. Марија Алтман, коју тумачи харизматична Хелен Мирен, унајмљује породичног адвоката, Ренолда Шенберга, како би тужбом против аустријске владе повратила своју имовину. Служећи се темом као што је порекло портрета, Кертис је настојао да покаже сву суровост Холокауста.

XXI век је веома компликовано и нестабилно место. Важно је да се сетимо далекосежних последица великих историјских грешана и грехова. У самом филму срж радње је посвећена приказу сцена прогона аустријских Јевреја пред почетак II светског рата. Рејнолдс тумачи лик Ренолда Шенберга, неискусног адвоката који преузима случај, доводи га до америчког Врховног суда и добија парницу, те ће портрет, породична слика бити враћени у руке праве власнице. Данас је Шенберг председник музеја Холокауста у Лос Анђелесу. Његов задатак је да поврати уметничка дела, украдена јеврејским породицама.

2001. године, јеврејски филантроп, Роналд Лодер, купио је слику од Марије Алтман за суму од 135 милиона долара.

Интересантна је чињеница да откада је филм почео да се приказује, истиче кустос галерије Џенис Стега, хиљаде људи дошло је да види слику уживо. Иако је нацистички кустос променио име дела у „Жена у златном“ (како би сакрио индетитет жене на слици – била је Јеврејка), а данас има своје првобитно име „Портрет Адел Блох Бауер“. Климт је радио четири године на овој слици, тако да морате да је видите уживо како бисте могли да оцените генијалност визије које је била потребна како би се направила ова световна икона, или, како је многи називају, аустријска Мона Лиза.

Једно је сигурно, филм Сајмона Кертиса побринуо се да и нове генерације знају име Адел Блох-Бауер, као и причу која се налази у позадини овог ремек дела.

Инес Савуљић, II-4

Густав Климт

Стварни и "филмски" младоженци
- Марија и Фриц Алтман

„Дела, не речи“

Када дајем реч, сликам дело, свој понос, достојанство. Многе речи буду изречене, многе поречене. Дела су та која остају за нама као у камен уклесана.

Политичари у предизборним кампањама обећавају много. Градња нових путева, солитера, нова радна места... неко боље сутра. Након кампање, нигде путева, солитера ни на видику, нових радних места ни на помолу, а неко боље сутра... и више него далеко. Знам да је политика вештина манипулације, варања, владања, често и обмањивања, али не би смела да буде празно обећање. Они који то чине, морали би се сетити школске лекције „Дела, не речи!“

Ахил је типичан херој, он дела, нема времена да мисли и премишља, што никако не значи да он то не уме. Лукави Одисеј мисли, смишља, довија се и вара. Он није по вољи богова, па га кажњавају дугим лутањем током повратка у свој завичај. Свет антике воли свет јунаштва, оно је на највишем степену лествице врлина. Тај свет је време Ахила, правих хероја, који су гинули за славу, зарад помена њиховог јуначког дела и у потоњим вековима. Свет лукавог, довитљивог Одисеја ближи је нашем времену.

Јулије Цезар, писац мемоара, реформатор календара, државник, али и војсковођа, и човек који је, неретко, доносио брзе и храбре одлуке. „Alea iacta est!“ - „Коцка је бачена!“ И прешао је реку Рубикон. Ова изрека постала је симбол одлуке и храбрости. Цезар је успео, а јунак Шекспировог романа, Хамлет, је због одлагања коначне одлуке, коју прекасно донесе, уништио и себе, и краљевство.

ДЕЛА, САД, ОДМАХ! РЕЧИ ЋЕ ДОЋИ КАСНИЈЕ!!!

Александар Македонски је, као и Цезар, био један од најобразованијих владара у историји света. Он је стрпљењем покушао разрешити вечну енигму Гордијевог чвора. Када није успело, прихватио се МАЧА. Доказ, да се, наизглед, нерешив проблем, може једноставно решити. Дакле, увек постоји начин да се уради право дело.

Важно је дело - остаје МОСТ!

Мост на Жепи, мост на Дрини, не онај који га је наручио, не онај који га је изградио, већ МОСТ - ДЕЛО! Неимар, градитељ, се ниједном не окрене да погледа мост, ћутке, неприметно, одлази, дело остаје да живи, дуго, понекад и вечно.

Пазимо шта говоримо! Не обећавајмо оно што не можемо испунити! Будимо шкрти на речима, а издашни на делима! Чувајмо их! Не излажимо их на ситним аукцијама јер могу постати безвредна и јефитина.

Доста је било речи! Ми морамо живети у времену дела! Јер време неће чекати.
Res, non verba!

Инес Савуљић, II-4

Бојан Бабић - Беседа

Одломак из беседе поручника Тасића, „Свети Георгије убива аждаху“ Д. Ковачевића коју је наш ученик, Бојан Бабић, III-4 говорио на Покрајинском такмичењу гимназија Војводине у беседништву и освојио друго место

„ О нашој војсци аустроугарске новине пишу, на првим страницама, да смо дроњави опанчарски батаљони. Исмевају нас, ругају се сиротињи, јер смо вековима по рововима, у блату до гуше, на њиховим граничним положајима, као пси чувари, док се Европа градила, зидала, богатила, док је Европа играла, певала, крала, док је Европа пљачкала, отимала и уништавала мале и сироте народе као што је и наш!

Оскар фон Поћорек седи у Тузли, пије коњак и се*е како ће рат трајати две недеље. Решили су, вели, да нас прегазе, побију и мртве на златном послужавнику, однесу у Беч 18. августа, на рођендан цара Франје Јосифа. Ми смо, по Оскаровом плану, један од дарова главатом Јосифу, који ће се обрадовати мртвом поклону. Главати Јосиф има све трофеје изузев нас. Изнад камина му једино недостају главе опанчарских батаљона?“

* * *

Републичко такмичење из књижевности Књижевна олимпијада

Републичко такмичење из књижевности, Књижевна олимпијада, је одржано 14.маја 2016. у Карловачкој гимназији. Ученица II1 одељења Емилија Лековић је са 17 бодова освојила четврто место. Максималан број бодова на такмичењу је 20.

Честитамо Емилији на постигнутом успеху!

Ученицу је спремала проф. Весна Зечевић.

Покрајинско такмичење у беседништву ученика гимназија Војводине

У Гимназији „ Лаза Костић“ је одржано , друго по реду, Покрајинско такмичење у беседништву гимназија Војводине. Такмичење је одржано 22. априла 2016. године у позоришној сали наше гимназије.

Ученици су се такмичили у две категорије: самостално написани реторички текстови, на задату тему, по правилима класичне реторике и реторички текстови познатих аутора.

На овогодишњем такмичењу учествовали су ученици из седам војвођанских гимназија.

Нашу школу су представили ученици Инес Савуљић, II4 и Бојан Бабић, III4.

Бојан Бабић је освојио друго место у категорији реторичких текстова познатих аутора.

Честитамо Бојану на постигнутом успеху!

Ученике је припремао проф. Вукашин Лазовић.

проф.Весна Зечевић

Наша прва екскурзија: СЛОВЕНИЈА

Пиран

разгледница са путовања

Јадранска обала

Постојнска јама

Били смо узбуђени неколико месеци пре, очекујући наше прво заједничко путовање у Словенију.

Тог дана устајање нам није тешко пало обзиром да смо кренули из Новог Сада у 5 часова. Ни тих осам сати, колико је трајало путовање, једноставно нисмо осетили. Прелазећи границе једва смо чекали да стигнемо на наше прво одредиште, Бледско језеро. Ту наилазимо на наше прво разочарање, кишу. Уместо да разгледамо и шетамо уживајући у фасцинантној лепоти језера, ми смо сели у кафић и уз кремпите и чај разменили утиске из аутобуса и планове за даље.

Настављамо путовање до Шкофја Локе. Сунце се осмехнуло. Шетамо и разгледамо, док нам водич представља прелеп град. Одлазимо до шуме и по први пут осећамо лепоту и дражи Словеније, њену природу. После кратког одмора дошли смо у хотел у градићу Крањ. Чекајући да добијемо картице од својих соба и да одемо на вечеру, маштали смо и причали како ћемо да проведемо наредне дане.

После вечере отишли смо у своје собе, распакovali се и кренули у кратку шетњу по центру Крања. На крају вечери савладао нас је умор и одлазимо у собе.

Будимо се у нади да ће бити сунчан дан, али нас у путу ка Постојнској јама и чувеном Предјамском граду прати киша. Не смета нам!

Након сат времена проведених у хладном двору и обиласку, уз занимљиве приче њиховог водича, одлазимо у Постојнску јаму. Уживамо у нестварним призорима једне од највећих геолошких атракција Словеније возећи се возом и шетајући.

Конечно нас је у Порторожу дочекало и обрадовало сунчано и топло поподне. У тих пар сунчаних сати осетили смо све оно о чему смо маштали на почетку екскурзије, песак, море, Сунце.

Сунце нас прати и до Пирана, малог градића са средњовековном архитектуром и малом луком, што му даје посебан шарм. Уживамо у ширини Тартинијевог трга и обилазимо чувену продавницу Пиранске соли.

Враћамо се у хотел и радујемо се изласку и дискотеци. Међутим, остајемо затечени када се киша претвара у праву зимску вејавицу, колану и застој на путу. Након три сата, стижемо у хотел и еуфорично се спремамо за провод, весели и спремни да доживимо оно о чему смо тако дуго причали. Задовољни уживамо у последњој вечери наше екскурзије.

Следеће јутро обилазимо Љубљану. Без обзира на временске услове обишли смо бројне знаменитости које красе словеначку престоницу и помало тужни крећемо ка Новом Саду. Месеци размишљања и планирања исплатили су се. Ни киша, а ни снег, вису нам покварили наше дружење и провод. Пуни утисака, снажних емоција, богатији за једно ново искуство и понеко ново пријатељство, враћамо се својим старим обавезама.

Када ће ово да се понови, у неком новом граду и држави али са истим, мени најдражим другарима из буса бр. 2!? Надам се ускоро.

Исидора Зора Лучић, 14

МАТУРСКА ЕКСКУРЗИЈА

„О лепотама које смо видели могла бих да пишем дуго... Азурна обала, Аутопут цвећа. Каталонија. Рим. Најлепша Барселона, мада је и Ница потпуно нестварна... Најбољи провод је био на броду. Ми, пучина и апсолвенти из Србије. Дневна журка, као да смо сви заједно на путовању. Најдражи сувенири су нам мајице са журке на којима смо остављали потписе и поруке...“ *Јелена Танасић, IV-4*

Римски Колосеум

„Многи су ме по повратку са екскурзије молили да им опишем градове чаробне Азурне обале... На мене је најснажнији утисак оставила Ница. Кратке, уске улице испуњене продавницама, мноштвом малих ресторана и таверни, жамором људи, мирисом хране... А на обали ситни, бели каменчићи на које се наставља море. Бела пена их заплускује и наставља се у дивну, тиркизну боју. Звуци таласа, мирис мора... Као што сам рекла, немогуће је описати мој доживљај...“ *Драгана Станојевић, IV-4*

Барселона - катедрала Санта Фамилиа

„Започели смо путовање непланираним одласком у Трст... Свако вече је било другачије и посебно. На мене су ноћи проведене у Шпанији оставиле најјачи утисак. Поред Барселоне, одушевио ме је и Монако. Надам се да ћу имати прилику да опет видим ону прелепу архитектуру, с обзиром да имам намеру да се у будућности бавим њоме...“

Исеidora Вершић, IV-4

Ница - Азурна обала

„Највише ми се свидео Музеј Салвадора Далија. Његова уметност и чудновати ум су ме фасцинирали. Од свих градова Рим ме је оставио без даха, иако смо у Барселони имали најлепши провод. Професори су стално били са нама, радовали се, пили кафе и били потпуно другарски расположени. Сваким даном били смо све ближе крају... Надали смо се да ће тај крај ипак мало сачекати. Матурска екскурзија је била омогућавајући крај средње школе...“

Значила је последње поглавље

☞ *Софија Јосић, IV-4*

Екскурзија другог и трећег разреда

Овог априла ученици другог и трећег разреда наше школе заједно су путовали у Италију...

Други дан екскурзије. Будим се и проверавам временску прогнозу. Уколико буде сунчано обићи ћемо један од најлепших градова на свету, а уколико буде кишно време, добићу потпуно другачији утисак (барем су ми тако говорили други пред полазак). Имам среће, биће сунчано, местимично облачно време. Све је спремно за обилазак Венеције, града на води. Стижемо на пристаниште и чекамо наш брод који ће нас превести до Венеције, јер други начин да се дође до града не постоји. Већ из даљине се види да је град заиста прелеп. Напокон смо стигли до обале. На нашем путу до Трга Светог Марка застајемо код Моста уздаха и Дуждове палате и слушамо историјске чињенице и разне приче о овим прелепим грађевинама.

Стижемо на најчувеније место у Венецији, Трг Светог Марка. Трг је препун људи. Сви у нешто гледају, показују, сликају, а затим нестају по улицама Венеције, само да би њихово место заузели други људи и тако у недоглед. На тргу су Црква Светог Марка и звоник цркве, који су заиста величанствени. Водич нам даје четири сата да обиђемо Венецију (или како то ја кажем, да лутамо и уживамо), а након тога окупљање у 15ч на тргу, како би отишли до Цркве Santa Maria della Salute. Починье обилазак. Венеција се може учинити као град у којем се лако изгубиш, али има довољно путоказа да то спрече.

Прво (и апсолутно сигурно) где ћете стићи јесте Гранд канал, највећи канал у Венецији, изнад којег стоји најстарији мост Венеције, Риалто. Нажалост, мост се рестаурира, тако да је већи део моста прекривен или окружен скелама, али је и даље проходан. Што се тиче улица, доста су уске и (наравно) препуне људи. Докле год гледате у висини очију, мислићете да ходате улицама неке метрополе. Све је пуно излога, кафића, продавница... Али чим погледате мало изнад, видећете стари град. Неке од зграда су обновљене, док се на другима јасно види траг који оставља време, али и једне и друге су прелепе без обзира на то.

Град је пун канала и мостова, а у сваком трену можете видети људе како се возе у гондолама и чути гондолијере како певају. Осим њих чућете и језике из свих крајева света. Четири сата је брзо прошло и дошло је време да видимо (према мом мишљењу) највећи драгуљ Венеције, Цркву Santa Maria della Salute. Црква је од трга удаљена око 30 минута (пешке), али једном када јој приђете заиста вас оставља без даха, а унутрашњост цркве није ништа мање импресивна. Уз причу о изградњи цркве, о нашем Лази и његовој инспирацији брзо је дошло време за повратак у хотел, а за нама је остао један од најлепших градова на свету.

Трећи дан. Град љубави, романтике, средиште Шекспирове познате драме "Ромео и Јулија"... Верона је пред нашим очима. Осећања су помешана. Док разгледамо познате грађевине које датирају из различитих

Венеција, Канал Гранде

Трг Светог Марка

Базилика Светог Марка

Верона - Јулијин балкон

Статуа Јулије

"Љубавни" катанци

Панорама Вероне

периода ренесансе, присећамо се како су грађене куле, утврђења, колико труда је морао уложити један народ како би ови призори и данас магично изгледали. У позадини се чује понеки коментар: "Како је мрачно!", "Примећујеш ли утицај других култура?", "Из ког је периода она грађевина?" Ово је само мали део који на најбољи начин приказује наше одушевљење, како би се рекло, малим Римом. Вео мистерије надвија се над магичном Вероном. Док корачамо престоницом Венета, уочавамо бисту Дантеа и цитирамо делове његовог чувеног "Пакла".

Настављамо наш обилазак и... бронзана статуа Јулије је испред нас. Кроз главу нам пролази Шекспирово дело, слике из филма "Писма Јулији" и "Заљубљени Шекспир" су пред нашим очима. Посматрамо чувени балкон, на папирићима се исписују љубавне поруке, посетиоци се фотографишу... омамљени љубавном причом. У граду вечне љубави, обилазимо цркве, пред нашим очима смењују се готика, романика, велелепне палате, грандиозни вртови. Међу бројним знаменитостима највећи архитектонски подухват Вероне, арена. Ово стециште позоришних и оперских представа оставило нас је без даха. Сваки део арене представља део историје.

Након обиласка романтичне Вероне, чије тргове краси цветно шаренило, упутили смо се у мирније воде, град Падову. Како су још стари Латини говорили: "Чувени Патавиум лежи тамо негде и чека да буде откривен". Управо ова изрека је била звезда водиља на нашем путовању. На први поглед, сам град је богат црквама различитих стилова. На неколико метара од нас налази се базилика Св. Јустина. Као познаваоци историје уметности, знали смо какав приказ нас, када крочимо у базилику, чека. Посматрајући реликвије, ремек дела, статуе, архитектуру, остајемо затечени. Нисмо равнодушни, утисци се не могу исказати речима. И они који до тада нису били љубитељи уметности, сада су променили мишљење. Након наших обилазака, одлучили смо се за краћи одмор, уз чувени италијански макијато на једном од тргова Падове, док нам је атмосферу употпунио мали градски оркестар. Италија, пролеће и прва љубав, заједно су довољни да и најсуморнију особу учине срећном.

Пуни утисака пошли смо према Србији. Али, чека нас још један град. Суморни облаци су над Трстом. Монументалне грађевине приповедају нам о судбини овог града, у ком су се кроз историју смењивале различите културе. Овај град је уметност. Муза што милује очи, инспирација многим уметницима. Овај град разгаљује душу и одушевљава сваким својим каменом. Пред нама је хришћанска, православна црква. Црква Светог Спиридона. Заједно са водичем дискутујемо и поредимо ову величанствену грађевину, са нашим светињама, са Храмом Св. Саве и манастиром рашког стила, Студеницом. Снажан ветар, неочекивана хладноћа и умор су нас пожурили...

Завршили смо овогодишњу, италијанску авантуру.

Инес Савуљић, II-4 и Иринеј Милић, III-6

Падова - градски трг

Базилика Св. Јустина

Унутрашњост базилике

Базилика Св. Антуна

Трст - разгледница

Фотографија за успомену

Трст - градски трг

Texte de Charlie Chaplin

"J'ai pardonné des erreurs presque impardonnables, j'ai essayé de remplacer des personnes irremplaçables et d'oublier des personnes inoubliables. J'ai agi par impulsion, j'ai été déçu par des gens que j'en croyais incapables, mais j'ai déçu des gens aussi. J'ai tenu quelqu'un dans mes bras pour le protéger. J'ai ri quand il ne fallait pas. Je me suis fait des amis éternels. J'ai aimé et l'ai été en retour, mais j'ai aussi été repoussé. J'ai été aimé et je n'ai pas su aimer. J'ai crié et sauté de tant de joies, j'ai vécu d'amour et fait des promesses éternelles, mais je me suis brisé le coeur, tant de fois ! J'ai pleuré en écoutant de la musique ou en regardant des photos. J'ai téléphoné juste pour entendre une voix, je suis déjà tombé amoureux d'un sourire. J'ai déjà cru mourir par tant de nostalgie et j'ai eu peur de perdre quelqu'un de très spécial (que j'ai fini par perdre)... Mais j'ai survécu ! Et je vis encore ! Et la vie, je ne m'en passe pas..."

Et toi non plus tu ne devrais pas t'en passer. Vis !"

Живот

„Опростио сам готово неопростиве грешке, покушао да заменим незаменљиве особе и да заборавам оне незаборавне. Био сам импулсиван, разочарали су ме људи за које сам мислио да за то нису способни, али разочаравао сам и ја. Држао сам некога у наручју да бих га заштитио. Смејао сам се када није требало. Створио сам пријатељства за сва времена. Волео сам и био вољен, али сам бивао и одбачен. Био сам вољен, а нисам знао да волим. Викао сам и скакао од среће, живео сам од љубави и давао вечна обећања, али ми је толико пута срце било сломљено! Плакао сам слушајући музику и гледајући фотографије. Телефонирао сам како бих чуо неки глас, заљубљивао се на један осмех. Већ сам мислио да умирем од толико носталгије и плашио се да губим неког посебног (на крају сам га и изгубио) ... Али преживео сам! И даље живим! Живота се одрећи нећу..."

Чарли Чаплин, амерички глумац (16.04.1889. Лондон – 25.12.1977. Korzie-sir-Vevi)

превела Маја Ђорђевић, IV-1

ОПРОШТАЈ СА МАТУРАНТИМА

Среда. Овај пут некако другачија од осталих. Двориште наше гимназије у бојама матураната. Представа у њихову част. Прилог сакупљен од продаје карата за представу био је у добротворне сврхе. За Теодору. За живот.

Позоришна сала гимназије некако тиха. А препуна! Матуранти заједно са нама, учесницима, стварају део њихове историје. Њиховог постојања. Нашег вишегодишњег свакодневног дружења. На сцени хор и чланови драмске секције. Исидора Вериш и Олег Кнежевић, идејни творци, ту су да нас усмере, подрже и насмеју. Како присутне у публици, тако и нас, помало збуњене, на сцени. Адреналин расте... срце све јаче лупа. Показали смо да унемо и можемо, понекад и сами да истрајемо и своју лепу замисао спроведемо у дело. Надам се успешно! Музика... феноменални хор и солисти стварају чаробну атмосферу која се прелила по читавој сцени и даље се шири, по нашој матурантској публици. Све то, с времена на време, прекида смех изазван досеткама и скечевима наших другара из драмске. Громогласан аплауз. Чини ми се попут неког краћег времеплова присећамо се свега лепог што је обележило претходне четири године нашег дружења. Сlike се нижу. Смех, аплауз, па тишина... У позадини се чује глас који пева: „Рукују се рукују, они који путују...“

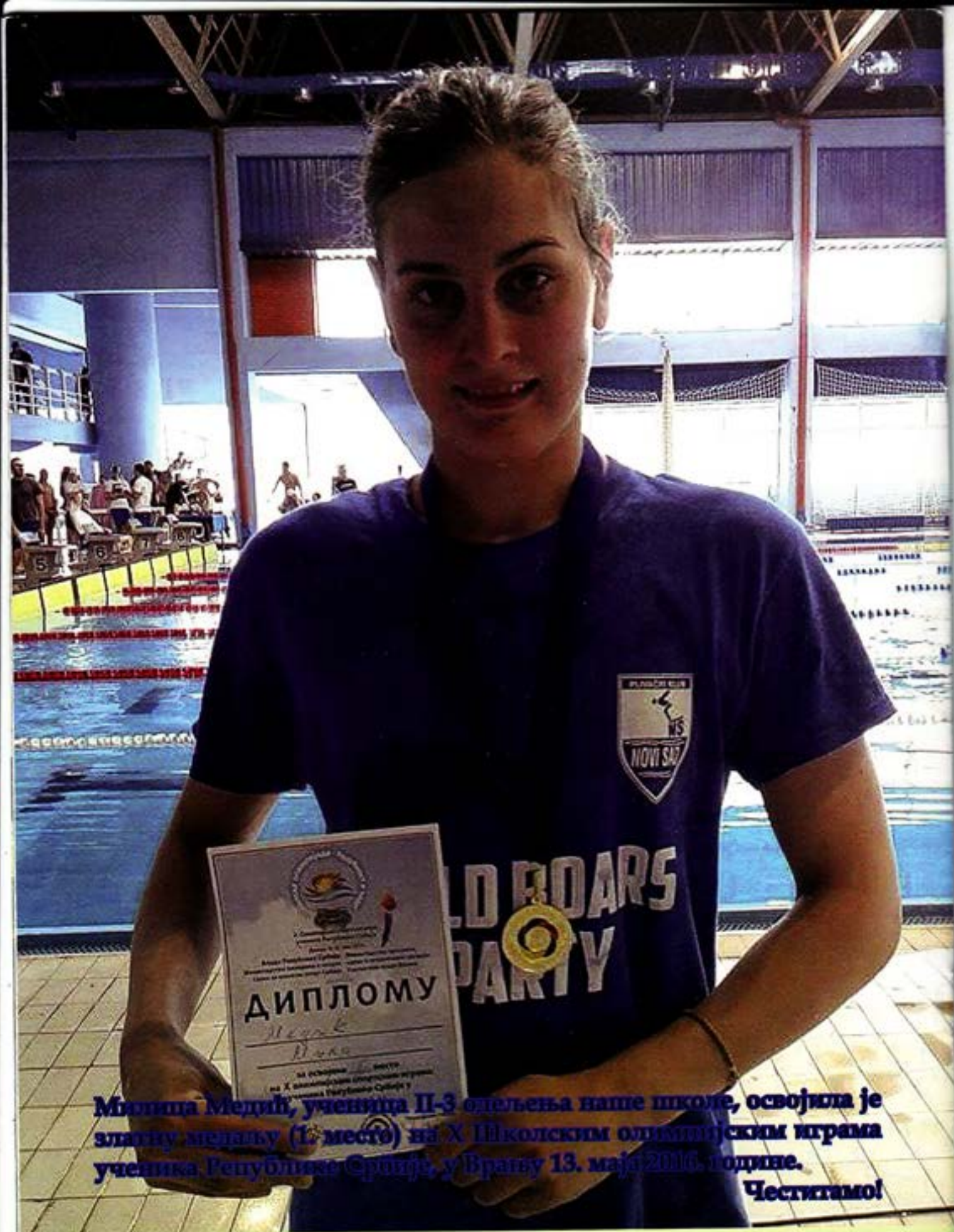
Да, наша најдража станица, Гимназија „Лаза Костић“, остаје за нама... Ми одлазимо, у нади да нас неће брзо заборавити...

Ми њу сигурно нећемо.

Новинарска секција

Срећно!

Милица Медић, ученица II-3 одељења наше школе, освојила је златну медаљу (1. место) на X Школским олимпијским играма ученика Републике Србије, у Врњану 13. маја 2016. године.

Честитамо!

Своје предлоге, текстове и фотографије шаљите на адресу: kalambur.gimnazija@gmail.com
Оснивач и издавач: Гимназија "Лазар Костић" - седиште: Лазе Лазаревића 1, Нови Сад
Редакција: професори Лидија Огњановић и Зорица Кокан
Припрема за штампу: Игор Перковић, тиражи: 500

